

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ...

- Κανακούδης Φώτιος, Αναισθησιολόγος
- Καπώλης Ιωάννης, Γαστρεντερολόγος
- Χατζηασλανίδης Χρύσανθος, Παθολόγος
- Συμεωνίδης Παναγιώτης, Ορθοπαιδικός
- Μηλιώνης Αντώνιος, Παθολόγος
- Σακελλαρίου Γεώργιος, Δερματολόγος

Νεκρολογία Παναγιώτης Συμεωνίδης Μια γεμάτη ζωή

Πριν 9-10 μήνες κανείς μας δεν θα μπορούσε να φανταστεί την «καταιγίδα» που ερχόταν και χτύπησε τον «Καθηγητή μας» Παναγιώτη Συμεωνίδη. Παρ' όλο που «καβαντσάρησε» τα 80 παρέμενε με τα χαρίσματα που απλόχερα ο Θεός του έδωσε. Ψηλός, ευσταλής, «ωραίος ως Έλληνας», καλοντυμένος με το σταυρωτό του «μπλέιζερ» έδειχνε πάντα σκανδαλωδώς νεαρός και ζούσε έτσι με τη συνεχή παρουσία του σε όλες τις επιστημονικές εκδηλώσεις και τα κοινά της Ορθοπαιδικής. Απ' τους πρώτους επίσης εξακολουθούσε να βρίσκεται καθημερινά στο Διαβαλκανικό όπου μέχρι πρότινος ήταν επιστημονικός Διευθυντής, βρίσκο-

ντας έτσι διέξοδο μετά τη συνταξιοδότησή του απ' το Πανεπιστήμιο, βλέποντας ασθενείς και συμμετέχοντας σε χειρουργεία.

Εκείνο το όμορφο καλοκαιριάτικο πρωινό στα τέλη του Αυγούστου, σε μια ιατροπολιτιστική εκδρομή μας με παρέα καλών και αγαπητών φίλων, με τον «Καθηγητή» πάντα μαζί, αντιληφθήκαμε και βιώσαμε τα πρώτα σύννεφα-μηνύματα για ό,τι θα ακολουθούσε.

Η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή σε όλους. Εκείνος ο κραταιός – ψυχή τε και σώματι – άνδρας έδωσε έναν αξιοπρεπή αλλά άνισο αγώνα υπό την προστασία και τη σκέπη της αγάπης της

Μαίρης του και στις 8 Ιουνίου 2010 ταξίδεψε οριστικά για άλλους κόσμους.

Μια μεγάλη σελίδα-κεφάλαιο της Ορθοπαιδικής στη χώρα μας έκλεισε φεύγοντας ο Ιδρυτής και Θεμελιωτής της σύγχρονης Ορθοπαιδικής Ιστορίας στον Βορειοελλαδικό χώρο.

Ο Καθηγητής γεννήθηκε στην Άρδασσα, ένα μικρό χωριό στα δυτικά της Πτολεμαΐδας, μέλος πολυμελούς μικροαστικής οικογένειας. Γρήγορα διακρίθηκε, τελειώνοντας το Γυμνάσιο και τη Στρατιωτική Ιατρική Σχολή με πρωτιές και αριστεία.

Μετά από λαμπρή μετεκπαίδευση σε Ορθοπαιδικά Κέντρα της Μεγάλης Βρετανίας, των ΗΠΑ και της Γερμανίας του ανατέθηκε η Διεύθυνση της Ορθοπαιδικής Κλινικής του 251 ΓΝΑ. Παρέμεινε Διευθυντής της Ορθοπαιδικής Κλινικής στο 251 ΓΝΑ επί σειρά ετών ανεβάζοντάς τη σε θαυμαστά επιστημονικά επίπεδα, αρχικά στην Κυψέλη και στη συνέχεια στο 251 ΓΣΝΑ του Παπάγου, στο οποίο διετέλεσε και Γενικός Διευθυντής απ' όπου και αποστρατεύθηκε ως Ταξίαρχος της Αεροπορίας.

Το 1980 εξελέγη 1ος Καθηγητής της Ορθοπαιδικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ίδρυσε και οργάνωσε την Πανεπιστημιακή Ορθοπαιδική Κλινική στο Νοσοκομείο «Παπανικολάου» μαζί με τους συνεργάτες του συσπειρώνοντας όλους τους άξιους ορθοπαιδικούς της Βόρειας Ελλάδας με την οργάνωση μεταπτυχιακών μαθημάτων και ποικίλων επιστημονικών εκδηλώσεων. Καλλιέργησε άριστες σχέσεις με την Πανελλήνια Ορθοπαιδική Κοινότητα και ο ίδιος και συνεργάτες του διετέλεσαν Πρόεδροι της Ελληνικής Εταιρείας Χειρουργικής Ορθοπαιδικής και Τραυματολογίας και του Κολεγίου Ελλήνων Ορθοπαιδικών Χειρουργών. Παράλληλα διετέλεσε εκλεγμένος Αναπληρωτής Πρόεδρος και Πρόεδρος για δύο συνεχείς θητείες της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ. Αποκορύφωμα ασφαλώς της λαμπρής επιστημονικής του καριέρας αποτέλεσε η εκλογή του ως αντεπιστέλλοντος μέλους της Ακαδημίας Αθηνών για το οποίο ιδιαίτερα καμάρωνε ο ίδιος και όλοι μας.

Το συγγραφικό-επιστημονικό έργο του Καθηγητή Συμεωνίδη είναι τεράστιο. Αρκετές εκατοντάδες επιστημονικές εργασίες, διαλέξεις, παρουσιάσεις στον ελληνικό και διεθνή ορθοπαιδικό χώρο, ένα κλασικό σύγγραμμα Ορθοπαιδικής και αρκετές συμμετοχές στη συγγραφή ξένων συγγραμμάτων είναι μια αδρή αναφορά στο συγ-

γραφικό του έργο.

Καταξιωμένος σε διεθνές επίπεδο ως ένας των ειδικών στο αντικείμενο της χειρουργικής του ώμου με πλήθος αναφορών στα κλασικά συγγράμματα και με ευρύτατα γνωστή τεχνική χειρουργικής του καθ' έξιν εξαρθήματος του ώμου που έφερε το όνομά του.

Η ζωή του Καθηγητή Συμεωνίδη ήταν ένα όμορφο γοητευτικό παραμύθι, ένα ταξίδι που τα είχε όλα. Χαρές, λύπες, αγωνίες, χτυπήματα της ζωής, δόξα, δικαίωση, αποδοχή.

Χαλκέντερος, ακούραστος, προικισμένος απ' τον Θεό με φυσική ομορφιά και δύναμη έτρεχε συνεχώς να τα ζήσει όλα, μεθοδικός, λιτός, αυτοπειθαρχημένος, αυστηρός με τον εαυτό του, μεγαλόκαρδος με τους άλλους, χωρίς μικρότητες, μνησικακίες. Άκουγε τους άλλους, αναγνώριζε τα λάθη του, προσπαθούσε να τα διορθώσει.

Όταν του καταλογίζαμε, τον κατηγορούσαμε όλοι συχνά για τη μεγάλη φιλοδοξία του, την εργασιομανία του, που δεν του άφηνε περιθώρια προσωπικής ζωής, που δεν άφηνε χρόνο για τους δικούς του και για τον εαυτό του, υποσχόταν: «...από αύριο θα αλλάξουμε. Θα ζούμε τη ζωή. Θα...». Το μόνο που ποτέ δεν κατάφερε να τηρήσει. Και μας το κόλλησε και 'μας.

Όλη του τη ζωή όλα τα χρόνια στις μεγάλες χαρές και δόξες αλλά κυρίως στις μεγάλες λύπες-χτυπήματα της ζωής είχε κοντά του στοργικό φύλακα, σεμνή, διακριτική, αφοσιωμένη σύντροφο του την αγαπημένη του Μαίρη, τα παιδιά του, τα εγγόνια του, τα αδέρφια του, τους μαθητές και συνεργάτες του, όλους εμάς.

Ήταν καταδικασμένος να τον αγαπούν. Δεν μπορούσες εύκολα να του κρατήσεις κακία. Με την ευαισθησία και την ευγένειά του, εξουδετέρωνε τις όποιες αντιθέσεις, που πάντα είναι πολλές μέσα στον ιατρικό και κυρίως ακαδημαϊκό χώρο και τα όποια λάθη που αναπόφευκτα γίνονται πάντα.

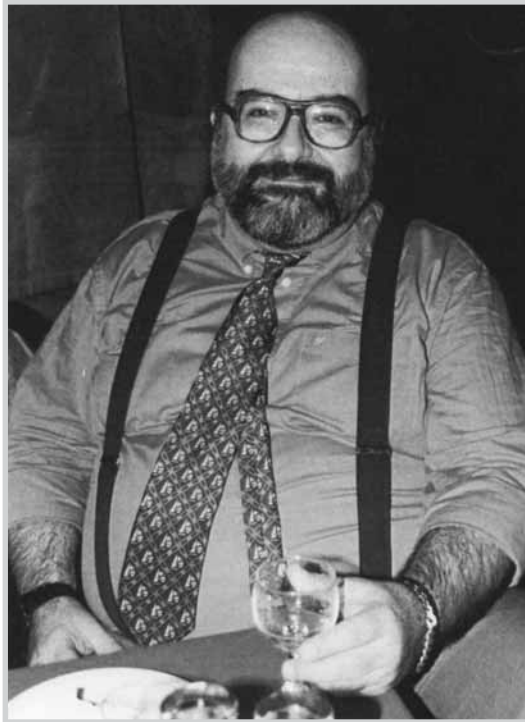
Όλοι εμείς οι μαθητές του κατά τον έναν ή άλλο τρόπο, οι συνεργάτες του, οι φίλοι, οι άνθρωποι του τον ευχαριστούμε για όλα αυτά τα χρόνια που ήμασταν μαζί. Χάραξε έτσι ή αλλιώς και τη δική μας ζωή.

Καλό ταξίδι, Δάσκαλε, Αδελφέ, Φίλε Κύριε Καθηγητά. Καλή αντάμωση στον Παράδεισο.

Γεώργιος Καπετάνος

Νεκρολογία Ιωάννης Δημητρίου Καπώλης

Ιατρός Γαστρεντερολόγος 1952-2010

Το πρωί της Τετάρτης 28 Ιουλίου και ενώ οδηγούσε προς την υπηρεσία του στα πολυϊατρεία της ΔΕΗ, έφυγε από τη ζωή ο γαστρεντερολόγος Γιάννης Καπώλης, σε ηλικία μόλις 58 ετών, από οξύ έμφραγμα του μυοκαρδίου, που προκάλεσε καρδιακή ανακοπή. Η ιατρική βοήθεια, που δόθηκε αμέσως, ήταν, δυστυχώς, χωρίς αποτέλεσμα. Ο θάνατος είχε ήδη επέλθει. Ήταν ακαριαίος.

Το νέο έφθασε στα πολυϊατρεία της ΔΕΗ γύρω στις 9.30 το πρωί και βύθισε στο πένθος και στην οδύνη την κοινότητα των συναδέλφων και συνεργατών του. Τον θρήνησε ειλικρινά και τον πένθησε η υπηρεσία του. Παρέμειναν τα πάντα κλειστά από τις 10.00 το πρωί της Τετάρτης, ημέρας του θανάτου του, και όλη την επόμενη μέρα, που ήταν η ημέρα της κηδείας του.

Τον έκλαψαν οι δικοί του, οι συγγενείς, οι γείτονες, οι φίλοι, οι συναδέλφοι, οι παλιοί συμμαθητές, οι πολυάριθμοι ασθενείς του. Θρήνησαν τον καλό άνθρωπο, με το ζεστό χαμόγελο αλλά

και με το βροντερό γέλιο και τη στεντόρια φωνή. Τον πληθωρικό σε όλες του τις εκδηλώσεις, τον παρορμητικό, τον σκανταλιάρη, σαν μικρό παιδί, με το οξύ πνεύμα και το καυστικό χιούμορ. Θρήνησαν τον γιατρό τους που γιάτρευε όχι μόνον με τις ασφαλείς του διαγνώσεις και συστάσεις αλλά, κυρίως, με το ζεστό του γέλιο, το χάδι και την ανθρωπιά.

Ο Γιάννης Καπώλης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 15 Οκτωβρίου του 1952. Ήταν πρωτότοκος γιος του ιατρού Δημητρίου Καπώλη από τη Λέκα Σάμου και της Αγάθης Χρυσοπούλου, το γένος Ιωαννίδη, από το Πανόραμα Θεσσαλονίκης, με καταγωγή από τον Πόντο. Τα παιδικά του χρόνια, που φοιτούσε στα Εκπαιδευτήρια Ρήγας Φερραίος, τα πέρασε ανάμεσα στο Πανόραμα, στο οποίο βρισκόταν το εξοχικό τους σπίτι και από το 1920 περίπου ήταν εγκατεστημένοι, με ευθύνη και προτροπή του παππού του Γεωργίου Ιωαννίδη, όλοι οι εκ Πόντου συγγενείς της μητέρας του, και στη Θεσσαλονίκη, στη γειτονιά της στάσης Γεωργίου, όπου ήταν η μόνιμη κατοικία και το ιατρείο του πατέρα του (Βασ. Όλγας 155).

Ο Γιάννης τις γυμνασιακές του σπουδές τις πραγματοποίησε στο Αμερικανικό Κολέγιο Θεσσαλονίκης «ANATOLIA» και στη συνέχεια ως εγγονός, γιος, ανιψιός και ξάδελφος, μιας οικογένειας με πέντε γιατρούς, που ήταν όλοι απόφοιτοι της Ιατρικής Σχολής του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, έπρεπε να παραλάβει τη σκυτάλη από τα χέρια των προγόνων από την πλευρά του πατέρα, και να συνεχίσει την παράδοση.

Πράγματι, πέρασε και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, από την οποία απεφοίτησε τον Ιούνιο του 1980. Μετά την αποφοίτησή του, κατατάχθηκε αμέσως στην Πολεμική Αεροπορία όπου υπηρέτησε ως Δόκιμος Έφεδρος Αξιωματικός – Υγειονομικός Ιατρός, για 24 μήνες.

Το 1982 παντρεύτηκε τη Λένα Δράκου από την Κωνσταντινούπολη και παράλληλα άρχισε την υπηρεσία του ως Αγροτικός Ιατρός στο χωριό Ελληνικό Κυκλίας όπου ανέπτυξε σχέσεις αγά-

της και εμπιστοσύνης με τους κατοίκους, σχέσεις που τον συνόδευσαν μέχρι τον θάνατό του. Στο χωριό έμεινε μέχρι τον Μάρτιο του 1984. Εκείνο το διάστημα, Φεβρουάριος 1983, γεννήθηκε και το πρώτο του παιδί, ο γιος του Δημήτρης.

Για τη λήψη της ειδικότητας του Γαστρεντερολόγου, απασχολήθηκε κατ' αρχάς στο Θεαγενείο Αντικαρκινικό Νοσοκομείο ως ειδικευόμενος Ιατρός στην Παθολογία και κατόπιν στο Γαστρεντερολογικό Τμήμα του Θεαγενείου ως ειδικευόμενος Ιατρός στη Γαστρεντερολογία. Στη συνέχεια υπηρέτησε στην Α' Παθολογική Προπαιδευτική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ, όπου την Άνοιξη του 1991 ολοκλήρωσε την ειδίκευσή του στη Γαστρεντερολογία και έλαβε επισήμως τον τίτλο του Γαστρεντερολόγου.

Τον Ιούνιο του 1990 γεννήθηκε και η κόρη του Βασιλική.

Το ιδιωτικό του ιατρείο ήταν στην οδό Αγγελάκη, 21, παράλληλα, όμως, τις πρωινές ώρες εργαζόταν στα Πολυϊατρεία της ΔΕΗ, αρχικά ως ωρομίσθιος και από το 2007 ως συμβασιούχος αορίστου χρόνου.

Θα τον θυμόμαστε ως Ανθρωπιστικό, κυρίως, Λειτουργό, τελείως έξω από τα συμβατικά πρότυπα, πλαίσια και δεδομένα της εποχής μας. Να μην έχει αποδυθεί στο κυνήγι του εύκολου πλουτισμού, να λειτουργεί έξω από κάθε έννοια ανταγωνιστικότητας, απαλλαγμένος και ελεύθερος από κάθε έννοια μωροφιλοδοξίας ή επίδειξης που να βασίζεται στη συσσώρευση υλικών αγαθών. Κέρδος του στη σύντομη ζωή του και στην επίσης σύντομη καριέρα του υπήρξε η υψηλότερη όλων των αμοιβών, που δεν αποτιμάται με τίποτα το υλικό παρά μόνον κερδίζεται από τους λίγους και τους εκλεκτούς: η αναγνώριση, η αποδοχή και η αγάπη των συνεργατών του και των ασθενών του. Των φίλων και των δικών του ανθρώπων.

Έφυγε ένα πρωί στη μέση του καλοκαιριού και ο θάνατός του μας πλήγωσε αφάνταστα. Έφυγε, αλλά τον συνοδεύει η καλή μαρτυρία. Αναπαύεται τώρα πια στο πολυαγαπημένο του Πανόραμα. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Βικτωρία Δράκου

Λόγος τιμής στη μνήμη Αντωνίου Μηλιώνη*

Διευθυντού Α' Παθολογικής Κλινικής
Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου» (1983-2003)

Με βαθιά θλίψη και με αισθήματα ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας, συγκεντρωθήκαμε συγγενείς, φίλοι, ιατρική κοινότητα και κοινωνία της Θεσσαλονίκης την Πέμπτη 15 Ιουλίου στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής Νέας Κρήνης για να αποχαιρετήσουμε προσευχόμενοι και να αποδώσουμε τον ύστατο φόρο τιμής σε έναν εξαίρετο επιστήμονα και άνθρωπο: τον μακαριστό, πλέον, Αντώνη Μηλιώνη, που στάθηκε για είκοσι έτη ο λαμπρός ποδηγέτης της Α' Παθολογικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Γ. Παπανικολάου».

Επειδή θεωρούμε πως η έκφραση τιμής και αναγνώρισης προς εκείνους που ανάλωσαν τον βίο τους στην υπηρεσία, πολύ πέραν του καθήκοντος, είναι πράξη αρετής και υποχρέωση των επιγενομένων, γι' αυτό, εκ μέρους της Α' Παθολογικής Κλινικής, απευθύνουμε λόγο εγκωμιαστικό και ευχαριστίας, αναφορικά με την προσωπι-

κότητα και την προσφορά του.

Σχεδόν όλοι όσοι ε γνώρισαν, λίγο ή περισσότερο, τον Αντώνη Μηλιώνη θα ένιωσαν βεβαίως αυτά που και εμείς οι συνεργάτες του ζήσαμε στα τόσα χρόνια της από κοινού εργασίας στην Α' Παθολογική Κλινική: την υψηλή ιατρική κατάρτιση και το εξαίρετο ήθος. Συνδυασμός τόσο πολύτιμος και επιτυχής.

Η ιδιαίτερη και ξεχωριστή έφεσή του προς την ιατρική και την ουσία της, την Παθολογία, διαφάνηκε στα πρώτα χρόνια της ειδικεύσεώς του, όταν επελέγη ως πανεπιστημιακός βοηθός από τον καθηγητή Βαλτή που απετέλεσε έναν θρύλο για την παθολογία στη Θεσσαλονίκη. Η θητεία του εκεί έθεσε τις βάσεις και χαρακτήρισε την παραπέρα πορεία του. Οι έμφυτες ικανότητές του και η εξουθενωτική, για τα σημερινά δεδομένα, άσκηση στην Κλινική, τον ανέδειξαν ως εξαίρετο κλινικό ιατρό. Γρήγορα έλαβε θέση επιμελητού στο Πανεπιστήμιο και υπεύθυνου στον τεχνητό νεφρό. Έλαβε παράλληλα και την ειδικότητα της Νεφρολογίας.

Μετεκπαιδεύτηκε για δυο έτη στην Αγγλία (Λονδίνο) με κύριο αντικείμενο τους μηχανισμούς της υπερτάσεως, όπου και εξεπόνησε με σχετικό θέμα τη διδακτορική του διατριβή. Επιστρέφοντας συνέχισε με τον καθηγητή Παναγιώτη Μεταξά στο Νοσοκομείο Αγία Σοφία.

Από το 1984 αναλαμβάνει τη διεύθυνση της νεοϊδρυθείσας Α' Παθολογικής Κλινικής (κατά τη μετεξέλιξη του Νοσοκομείου μας ως Γενικού), όπου και παρέμεινε για είκοσι χρόνια μέχρι τη συνταξιοδότησή του. Δέχτηκε όλο το βάρος που απαιτεί η πρωτεγκατάσταση και ανάπτυξη μιας κλινικής και αντεπεξήλθε άκρως επιτυχώς, αναλώνοντας χρόνο, κόπο, ψυχική ένταση. Έθεσε υποδειγματικές αρχές λειτουργίας της κλινικής. Κύρια προτεραιότητά του ήταν το κλινικό μέρος, δηλαδή η σωστή, ταχεία, ολοκληρωμένη φροντίδα του ασθενούς.

Τούτο το πέτυχε:

– Με την πλήρη τάξη στην ετοιμασία και διεκπεραίωση των ασθενών, που την επέβαλε σε όλους τους γιατρούς της κλινικής.

– Με τις καθημερινές, διδακτικές, πολύωρες επισκέψεις του με όλο το ιατρικό δυναμικό και την προϊσταμένη της κλινικής σε όλους τους θαλάμους, ώστε να είναι πάντοτε ενήμερος ο ίδιος αλλά και όλοι μας, για την πορεία και τα προβλήματα του κάθε αρρώστου. Έτσι ήλεγχε τη σωστή

και γρήγορη διεκπεραίωση των περιστατικών, κινητοποιώντας τη διαγνωστική μας σκέψη. Με τον τρόπο αυτό πέτυχε και σημαντική μείωση του μέσου χρόνου νοσηλείας στην κλινική.

– Αντιμετώπιζε τον κάθε ασθενή ως μια ξεχωριστή περίπτωση και ήθελε να έχει προσωπική άποψη στην εξέταση, παρά την ενδελεχή παρουσίαση του ασθενούς από τον υπεύθυνο ιατρό. Δαπανούσε χρόνο και για περιστατικά «ρουτίνας» που ίσως κουράζουν με τη μονοτονία τους, προσεγγίζοντας τον ασθενή στο ιατρικό του θέμα αλλά και ψυχολογικά. Συζητούσε τις θεραπευτικές αγωγές και είχε καίρια άποψη. Με όλα αυτά ο συνολικός χρόνος επίσκεψης στους θαλάμους ήταν εντυπωσιακά μακρύς ιδιαίτερα κατά τις ημέρες μετά τη γενική εφημερία με τις πολλές εισαγωγές. Παρά ταύτα η ενασχόλησή του με τον άρρωστο τον έθελγε και αύξανε τη διάθεσή του.

Πέρα όμως από το συνεχές και ανήσυχο ενδιαφέρον του για τον ασθενή, υπήρχε το στέρεο υπόβαθρο των γνώσεων και της μεγάλης κλινικής εμπειρίας του, που έδιναν αυτοπεποίθηση στον ίδιο, στήριγμα στους συνεργάτες του, εμπιστοσύνη στον ασθενή. Πράγματι ο συνδυασμός αυτός γνώσεως και εμπειρίας του έδιδε μια εντυπωσιακή ευχέρεια στο να προσανατολίζεται ασυνήθιστα γρήγορα στην πιθανή διάγνωση, ακόμη πρωτοεξετάζοντας τον άρρωστο κλινικά, και χωρίς πολλά παρακλινικά δεδομένα, ώστε να μπορεί να πω ότι είχε μια διαίσθηση στη διάγνωση.

Η γνώση του δεν ήταν στατική. Παρακολουθούσε στενά την τρέχουσα βιβλιογραφία, είχε δε την πολύ σημαντική ικανότητα να επιλέγει τις εξελίξεις εκείνες που θα έδιναν όφελος στην κλινική πράξη. Μου έκανε εντύπωση πως, επιστρέφοντας από τα συνέδρια του εξωτερικού, είχε ήδη επιλέξει καίρια θέματα που συζητήθηκαν με κλινικό αντίκτυπο, μας ενημέρωνε και την εφαρμόζαμε πολύ πριν περάσουν εκτεταμένα στην κλινική πράξη.

Φρόντιζε τις εξειδικευμένες γνώσεις του στο θέμα της Αρτηριακής Υπερτάσεως, που συνεχώς τις πλούτιζε με τις τρέχουσες εξελίξεις, να τις χρησιμοποιήσει προς όφελος ευρύτερης κοινωνίας ανθρώπων, ιδρύοντας από το 1990 το ιατρείο Υπερτάσεως, το οποίο λειτούργησε ο ίδιος προσωπικά – γεγονός μάλλον ασυνήθιστο για διευθυντή κλινικής. Εξυπηρέτησε έτσι χιλιάδες ασθενών με δύσκολα προβλήματα υπερτάσεως,

με φροντίδα, που, όπως οι ίδιοι οι ασθενείς ομολόγησαν, δεν είχαν ποτέ ξανασυναντήσει.

Παράλληλα την ίδια εποχή ίδρυσε το Διαβητολογικό Ιατρείο, ώστε και τα δυο να αποτελέσουν τη μεταβολική μονάδα της Κλινικής. Και το ιατρείο αυτό λειτούργησε επιτυχέστατα με εξειδικευμένους στο θέμα συναδέλφους.

Αγάπησε ξεχωριστά την ειδικότητα της παθολογίας και παρά την ανάπτυξη των επί μέρους ειδικοτήτων, τη θεωρούσε ως την πεμπτουσία της Ιατρικής, αφού προσφέρει τη σφαιρική αντιμετώπιση και προσέγγιση του ασθενούς. Αυτό το πνεύμα, μέσα στο οποίο ο ίδιος γαλουχήθηκε, φρόντισε να μεταδώσει σ' εμάς τους συνεργάτες του αλλά και στους νεότερους συναδέλφους. Είχε βαθιά επίγνωση της ευθύνης για τη σωστή προετοιμασία των ειδικευομένων στην κλινική νέων συναδέλφων. Θεωρούσε τις καθημερινές αναλυτικές επισκέψεις που έκανε ο ίδιος στους θαλάμους των ασθενών, ως την τελειότερη εκπαίδευση. Πράγματι παρακολουθώντας τον διάλογο, τις υποδείξεις του στα ανακύπτοντα προβλήματα, την ιδιαίτερη έμφαση στην κλινική εκτίμηση του ασθενούς, ο νέος ιατρός απεκόμιζε μέγιστο όφελος. Διότι η θεωρία είναι θέμα μελέτης, αλλά η σωστή κλινική εκτίμηση και διαγνωστική σκέψη είναι θέμα εμπειρίας και σωστής διδασκαλίας πάνω στον ασθενή. Αγάπησε τους ειδικευόμενους ιατρούς, αν και πολλές φορές φαινόταν σκληρός απέναντί τους, απαιτώντας πολύ δουλειά, συνέπεια, ανησυχία για τον ασθενή. Το αποτέλεσμα της φροντίδας του αυτής διαφαινόταν κάθε φορά από τις εξετάσεις ειδικότητας, όπου οι νέοι συνάδελφοι της κλινικής άριστευαν στη μέγιστη πλειοψηφία τους, αλλά και από την επιτυχή πορεία που ακολούθησαν στην πάρα πέρα σταδιοδρομία τους.

Μια άλλη ξεχωριστή πτυχή της ιατρικής του προσφοράς στο Νοσοκομείο, που αξίζει να τονίσω, ήταν η συνεργασία του με την Καρδιοχειρουργική Κλινική και τον Διευθυντή της κ. Σπύρου, στα πρώτα μάλιστα χρόνια ανάπτυξης αυτής της πρώτης, για τον βορειοελλαδικό χώρο, Καρδιοχειρουργικής Κλινικής, με την τεράστια επιτυχία. Η συνδρομή του στην αντιμετώπιση των παθολογικής φύσεως μετεγχειρητικών προβλημάτων των αρρώστων, ήταν κριτικής σημασίας χάρη στη γνώση και την εμπειρία του.

Με όλα αυτά προσπάθησα να δώσω μια αδρή εικόνα της πολύ σημαντικής παρουσίας του Α.

Μηλιώνη στο Νοσοκομείο μας, με τη στενή πάντως έννοια του όρου. Διότι η παρουσία και η δραστηριότητά του παίρνουν ξεχωριστή αξία και γίνονται σπάνια και ανεκτίμητα, καθώς παρεμβάλλοντο από τα χαρίσματα της προσωπικότητάς του και την πίστη του σε υψηλές αξίες και αρχές που πάντα κράτησε. Αμέτρητοι ασθενείς αλλά και συνάδελφοι ή άλλοι εργαζόμενοι στο Νοσοκομείο μας μπορούν να μαρτυρήσουν την αλήθεια των λόγων μου.

Είχε έντονη συναίσθηση ότι η Ιατρική είναι λειτούργημα, δηλαδή προσφορά προς τον ασθενή, και με γνώμονα αυτό πορεύτηκε σε όλα τα χρόνια της σταδιοδρομίας του. Αυτό καθόρισε τη συμπεριφορά του ώστε, όπως προανέφερα, κύρια προτεραιότητάς του ήταν ο άρρωστος, που έπρεπε να τύχει με υπευθυνότητα της καλύτερης δυνατής αντιμετώπισης, χωρίς να φειδεται χρόνου και κόπου.

Η έμφυτη καλοσύνη του, η ευγένεια και γλυκύτητα των τρόπων, η απλότητα – αντανάκλαση εσωτερικής καλλιέργειας – του έδιδαν το χάρισμα να πλησιάζει τον πάσχοντα συνάνθρωπο, όχι απρόσωπα και άψυχα, αλλά ως ίσο, πετυχαίνοντας την τόσο αναγκαία ανθρώπινη επικοινωνία και ασκώντας πραγματικά Ανθρωπιστική Ιατρική. Το τονίζω αυτό γιατί δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι σήμερα η αλματώδης τεχνική πρόοδος, αλλά και οι διαμορφούμενες συνθήκες εργασίας, έχουν οδηγήσει εν πολλοίς στην απρόσωπη Ιατρική.

Καθοριστική εξάλλου στη σχέση του με τους αρρώστους ήταν η ανιδιοτέλεια του χαρακτήρος του, που απαρέγκλιτα ακολούθησε σε όλη την επαγγελματική διαδρομή του και την εμφύσησε στους συνεργάτες του.

Αυτά τα χαρακτηριστικά που ανέφερα κυριάρχησαν και στις σχέσεις του με τους ιατρούς και το λοιπό προσωπικό της Κλινικής. Χωρίς να χάνεται η σοβαρότητα που είναι αναγκαία στη λειτουργία της οργανωμένης ομάδος, βρισκόταν κοντά σε όλους μας με πατρική αγάπη και οικειότητα, με απλότητα, δίνοντας άνεση στις μεταξύ μας σχέσεις.

Μα και όταν σπάνια υπήρχαν και στιγμές έντασης που ύψωνε τη φωνή, ιδιαίτερα προς τους νεότερους της κλινικής – πάντοτε για το καλό των ασθενών – ή άλλοτε υπερασπιζόμενος την αξιοπρέπεια του ιατρικού λειτουργήματος, ή της κλινικής, και τότε πάλι δινόταν η αφορμή να εκ-

δηλωθεί το άκακο του χαρακτήρος του, καθώς πολύ σύντομα λησμονούσε την όποια ένταση ή και επέστρεφε για να ζητήσει συγγνώμη.

Δεν είχε την έπαρση που συχνά δίδει μια ηγετική θέση ή η εκτίμηση και αναγνώριση που δέχεται κάποιος, αλλά συμπεριφερόταν πάντοτε με μετριοπάθεια και αίσθημα ταπεινώσης. Απέφευγε την προβολή, γι' αυτό, παρά τη γενική και θερμή αποδοχή που τύχαινε στην επιστημονική κοινότητα, απέφευγε τις εντυπωσιακές εμφανίσεις.

Η ακεραιότητα του χαρακτήρος του, η αμεροληψία, η δίκαιη κρίση του αναγνωρίστηκαν γενικότερα και πολλάκις κλήθηκε να μετέχει δραστηριοτήτων χάρη στο άτεγκτο του χαρακτήρος του. Όλα αυτά που είπα, υποδηλώνουν πνευματική καλλιέργεια όχι τυχαία. Η συσχέτισή του με το Άγιο Όρος απετέλεσε σταθμό για τη ζωή του και επαύξησε τα έμφυτα χαρίσματά του. Οι Αγιορείτες πατέρες, οι διαβλέποντες τον ένδον της καρδιάς άνθρωπο, αγάπησαν τον Διευθυντή μας και εκτίμησαν τα σπάνια προτερήματά του. Και τους το ανταπέδωσε, παρέχοντας κάθε δυνατή ιατρική διευκόλυνση και βοήθεια.

Αυτός λοιπόν ο συνδυασμός γνώσεως, εμπειρίας και ήθους, που χαρακτήριζε τον αείμνηστο Αντώνιο Μηλιώνη, οδήγησε την Α' Παθολογική Κλινική σε μια επιτυχημένη πορεία, έχοντας τη γενική αναγνώριση. Υπηρέτησε με συνέπεια το Εθνικό Σύστημα Υγείας και θα έλεγα πως είναι το ιδανικό πρότυπο ιατρού, όπως θα το επιθυμούσαν οι εμπνευστές του συστήματος. Έτσι πορεύτηκε ο Διευθυντής μας στα είκοσι χρόνια θητείας του στο Νοσοκομείο μας. Εμείς οι άμεσοι συνεργάτες του μπορώ να πω

ότι μαθητεύσαμε κοντά του, τόσο στην Ιατρική όσο και στο ήθος. Διατηρούμε αξέχαστες αναμνήσεις και βαριά παρακαταθήκη. Τον ευχαριστούμε για όλη τη βοήθειά του και την αγάπη του. Υποσχόμεθα να τηρήσουμε τις αρχές που γνωρίσαμε κοντά του και να φανούμε αντάξιοι συνεχιστές.

Δυστυχώς, τα τελευταία έτη, οι πνευματικές του δυνάμεις εξασθένησαν πάρα πολύ. Επέτρεψε ο Θεός μεγάλη δοκιμασία κατά τα ανθρώπινα δεδομένα. Για τον ίδιο, για την εκλεκτή σύζυγό του, που στάθηκε το μεγάλο στήριγμα που πρόσφερε φροντίδα και κόπους που δεν εκφράζονται, για τα αγαπημένα του παιδιά. Όμως, και κάτω από αυτές τις συνθήκες, η ψυχή του καταλάβαινε και εξέφραζε με τη γλυκιά και γαλήνια μορφή του την καθαρότητα του ψυχικού του κόσμου. Αλλά τίποτε δεν είναι χωρίς απώτερο σκοπό. Πιστεύουμε ότι αυτή η δοκιμασία του ήταν ο εξαγνισμός του και θα λογισθεί ως μαρτύριο ενώπιον του Θεού.

Οι αρετές του, η συνδρομή του στον πάσχοντα συνάνθρωπο, η συνειδητή πνευματική του ζωή και το τελευταίο μαρτύριό του ετοίμασαν σίγουρα θέση στη Βασιλεία των Ουρανών. Το ευχόμεθα και το πιστεύουμε ακράδαντα.

Ας επαναλάβουμε, λοιπόν, και εμείς τον στίχο από το προκείμενο του Αποστολικού Αναγνώσματος, μακαρίζοντας τον αξέχαστο διευθυντή μας: «Μακαρία η οδός, η πορεύη σήμερον, ότι ητοιμάσθη σοι τόπος αναπαύσεως».

Αιωνία σου η μνήμη
αξέχαστε Αντώνη Μηλιώνη